

Publicerad 2011-05-13 23:50 av entusiasm

Tonåringens överlevnadsguide till att må skit.

Jag är slätpolerad. Som en sten som legat på en strand gud vet hur länge, och slipats, formats av vågorna som slår mot den med jämna mellanrum.

Jag vet hur man får folk att tro att jag är lyckligast i världen, jag vet hur man ska se ut som om man bryr sig om någonting över huvud taget.

Det är egentligen inte svårt. Hundra tusentals människor gör det varje dag. Man duschar som man ska, man sminkar sig fint och man klär sig inte uppseendeväckande. Man skrattar på rätt ställe och man pratar med folk som om man inte har några bekymmer i världen.

Men det viktigaste av allt: tryck undan dina känslor, rulla ihop dem till en stenhård boll i magen, gör ditt ansikte till plast och lätta på trycket genom att skrika på din familj, få panikångest och skada dig själv. Jag lovar, alla kommer att bli lurade. Men så småningom så kommer dina föräldrar att förstå att något inte stämmer. De förstår inte varför du alltid är arg och irriterad, de förstår inte varför du är ute hela dagarna och leker som alla andra tonåringar, de förstår inte varför du har så mycket frånvaro men ändå får bra betyg. Det är minsann en gåta. En ganska enkel sådan, om man tänker på det. Men om man går in lite mer på djupet... första anblicken säger egentligen ingenting om en människa. Bara det att människan i fråga har kläder, ett huvud, skor, armar och ben.

Man känner någon genom att titta djupt in i ögonen och se hur det egentligen står till. Det är dock inte så enkelt när dina ögon förvandlats till svarta stenar som inte visar några känslor.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren entusiasm med Poeter.se id #36252 innehar upphovsrätten